

[Hanne Reintoft.]

rancer til Grækenland, svarede ministeren — Folketingstidende 1969-70, spalte 5645 — jeg citerer:

„Nogen officiel bekræftelse foreligger ikke, den amerikanske regering har udtalt, at spørgsmålet om våbenleverance til Grækenland fortsat er under overvejelse.“

Fra Danmarks radios korrespondent lød det samme dag, at den amerikanske beslutning ikke ville blive gjort om, den var allerede truffet, inden statsminister Hilmar Baunsgaard var i Washington i midten af april. Det fremgik endvidere af udsendelsen, at det var tydeligt, hvilke våben det drejede sig om, nemlig torpedobåde, svære panserkøretøjer og overlydjakere og bombere, man kunne endda bestemme dem til typen F-4 Phantom.

Vi kan selvfølgelig godt opretholde den myte, at vi ikke ved, om disse leveringer er begyndt, og vi kan også godt opretholde den myte, at vores suverænitet og vores demokrati tillader os at føre en debat som i dag om, hvorvidt vi skal henstille til NATO, at USA skal lade være at levere våben, som de altså allerede gør, som daglig tilflyder det græske regime i uhyggeligt omfang — lad os ikke glemme, at det længe har været erkendt, at der blev leveret håndvåben til Grækenland fra USA — konsekvensen af denne leg med ord må dog blot blive, hvis det skal have nogen mening, at man drager de fornødne slutninger af sagens videre forløb og så er villig til at lade handling følge efter ordene.

Da den daværende socialdemokratiske regering i 1949 indmeldte Danmark i NATO, henviste man til sin udmærkede erklæring fra 1945 om, at man ikke ville se et genoprustet Tyskland. Vesttyskland blev NATO-medlem i 1955. Siden den græske juntas magtovertagelse i 1967 har både en socialdemokratisk og en borgerlig regering i ord igen og igen for sikret, at man vender sig mod det græske styre og finder, at det er uheldigt, at Grækenland er medlem af NATO. Nu kan det jo nok diskuteres, om det er den rigtige problemstilling, om Grækenland er NATO-medlem eller ej. Vesttyskland er jo også NATO-medlem uagtet en kolossal oprustning, 10 pct. bare i den korte socialdemokratiske regerings levetid, trods en konsekvent nægtelse af at anerkende be-

stående grænser og en række efterhånden meget urovækkende udtalelser om, at status quo i Europa ikke skal opretholdes, det vil altså sige trusler om krig.

USA er det førende NATO-land og fører en række krige, som det danske socialdemokrati endelig er begyndt at tage konsekvent afstand fra heldigvis nu så kraftigt, at man efter lang betænkningstid ønsker Nordvietnam anerkendt.

Statsministeren forsikrede mig også forleden ved min forespørgsel om Danmarks forhold til en sikkerhedskonference, at regeringen tog afstand fra Vietnamkrigen og interventionen i Cambodia, selv om man altså nægter at komme med en klar og utvetydig protest, som den svenske regering har gjort.

USA er et land, hvor også ledende politikere af borgerlig observans er begyndt at tage stærk afstand fra såvel udenrigs- som indenrigspolitikken, og mens den danske udenrigsminister altså ikke vidste, om man leverede våben til Grækenland, er der en amerikansk demokratisk senator ved navn Vance Hartke, der har taget initiativ til at standse disse våbenleverancer, som altså finder sted. Han er i hvert fald tilsyneladende orienteret, siden han mener, det har været nødvendigt i det amerikanske senat at tage initiativ til at standse dem.

I Grækenland har vi som bekendt et militærdiktatur med meningsundertrykkelse, med politiske arrestationer, KZ-lejre osv. Men spørgsmålet må nok snarere blive, om det er Grækenland, der skal ud af NATO, eller om det ikke, som også hr. Gert Petersen var inde på, for danske politikere må blive spørgsmålet, om det er Danmark, der skal ud af det NATO, som har udviklet sig til en farlig og aggressiv militæralliance med en fremfærd, der er stik imod de officielle formålsparagraffer og stik imod, hvad man lovede befolkningen i 1949. Det er jo ikke noget, som hverken hr. Gert Petersen eller jeg finder på i dag, for der har jo også i USA været givet udtryk for bekymring for, at disse påbegyndte våbenleverancer skulle give uro i lande som netop Danmark, Norge, Holland og Belgien, hvor hele befolkningen vel ser både deres egne interesser og deres nationale selvstændighed skubbet til side af hensyn, der absolut ikke fremtræder som værende til disse folks gavn og sikkerhed.

Man kan forstå på udtalelser til pressen,